

Man gav dem deres fulde Gage i Pension, ja, man lod dem, endog førend de gik af, avancere, for at de paa den Maade kunde faae et dog nogenlunde rigeligt Udkomme. Men naar man nu skal affædige disse vigtige Stats-tjenere, som nu paa een Gang ganske uforstyldt ere kastede ud af deres Stilling og Virksomhed, og som virkelig, selv da de vare i Statens Tjeneste, paa en ibetmindste for min Jølelse saare ubehagelig Maade maatte friste Livet, og saa vil tale om, at det kun er af en særdeles Naade, at man vil give dem Saameget, at de kummerligt kunne friste Livet, saa forekommer det mig, at ikke alene min Jølelse taler derimod, men jeg troer endog saa, at Ret og Pligt byder, at man bør yde dem et passende Tillæg, som de da ikke ad Naadens Veje skulle søge at faae. Dersom nu dette Lovforslag uheldigviis skulde komme til at gaae tilbage til det andet Thing, er det efter min Formening temmelig sikkert, at der ikke vilde fremkomme noget Resultat, forudsat nemlig, at det andet Thing vilde holde fast ved den Beslutning, det engang har taget, hvad jeg troer der er særdeles megen Grund til at antage. Thi naar der forrige Gang kun var en temmelig ringe Majoritet for Forslaget, maa jeg bemærke, at en heel Deel af dem, som ere særdeles velstemte for, at Lovforslaget, som det foreligger, skulde gaae igjennem, ikke vare tilstede dengang, men naar de ere tilstede, naar Lovforslaget atter skulde komme for, vil der upaatvivlelig vise sig en langt større Majoritet.

Finantsministeren: Idet jeg af de forskellige Bemærkninger, som ere fremkomne fra den sidste ærede Talers Side, nødsages til endnu eengang at begjere Ordet, skal jeg tillade mig at forudskikke den Bemærkning, at enten Thinget antager den ene eller den anden Redaction, saa er det ikke Regjeringens Mening at ville modsætte sig Sagen. Skulde Thinget komme til den Beslutning at ville blive staaende ved den Redaction, som er vedtagen i det andet Thing, saa skal det ikke fra min Side mangle paa Understøttelse deraf. Men naar man som et Slags Argument for at stemme imod en Redaction, som man maaskee ellers kunde være tilbøielig til at foretrække, opstiller, at man ellers vil kunne risquere,

at Lovforslaget ikke bliver til Lov, saa skal jeg — næst ganske at henstille Værdien af dette Slags Conjecturer til Thingets egen Bedømmelse — dog tillade mig at bemærke, at, om end Lovforslaget af denne Grund ikke blev til Lov, saa var det endda ikke umuligt endnu i denne Rigsdags-session at yde en saadan Gave, som man maatte finde passende, til de paagjældende Betjente. Thi der er et andet Middel, som maaskee dog i og for sig vilde være det rigtigste —, i det Mindste er det efter min Formening baade tilstrækkeligt og rigtigt — og det er at føie et vist Beløb til paa Finantsloven til Finantsministeriets Understøttelseskasse med det Niemed i næste Finantsaar at lade en overordentlig Understøttelse tilflyde de meest trængende af de affædigeede Soldbetjente. Sagen maatte rigtignok saa atter komme for ved den næste Finantslov; men dette er jo ikke Andet, end hvad der gjælder med Hensyn til alle saadanne Understøttelser, som ikke have nogen fast Charakter. Det gjælder med Hensyn til alle Understøttelser fra Naadessecretariatet og forskellige andre Understøttelser; blandt Andet er der ogsaa visse Pensioner efter selve Pensionerloven, der saaledes skulle være Gjenstand for en aarlig fornyet Underfølgelse.

Naar det idag er fremhævet, hvorledes Forholdet stillede sig ved Armeereductionen i 1842 med Hensyn til de affædigeede Militaire, saa skylder jeg først at bemærke, at man den Gang i det Hele forholdt sig paa en ganske ualmindelig Naade med Hensyn til de Militaires Affædigelse. Det er ikke min Mening at udtale nogen Kritik i den Henseende, men kun som en factiff Oplysning, at jeg gjenkalder i Erindringen, at det var en ualmindelig Fremgangsmaade, man dengang fulgte. Det har mig bekendt, ikke senere været Tilfældet, at nogen Embedsmand, der er bleven affædiget, har saaet Mere i Pension, end han havde havt i Gage. Heller ikke er det mig bekendt, at der senere er blevet taget noget saadant særligt Hensyn til Underclasserne, som Tilfældet var 1842 ved Armeereductionen. Men, naaget denne overordentlige Velvillie mod de militaire Embedsmand, som man da fandt, at deres Stilling havde Krav paa, saa er det dog ikke ganske saaledes, som den ærede Rigsdagsmand